

vældet af Tanken om det, som nu var rykket saa ufatteligt, saa uafvendeligt nær.

Det hele forekom hende paa eengang ganske fantastisk. Her havde hun gaaet og ventet ham med noget af den samme Følelse, hvormed man læser en Roman, naar man ikke kan begribe, hvordan Slutningen vil blive; — og nu var det pludseligt blevet til fuld Virkelighed altsammen. Torben Dihmer havde staaet derude i Haven og spurgt efter hende. Hun vilde endnu kunne finde hans Fodspor i Gruset, dersom ikke Annunciatas Rive tilfældigt havde slettet dem ud. Det lød som en Fabel. Den Mand, der i alle disse Aar havde været hendes Tankers eneste Fortrolige, hendes hemmelige Medvider og Ven, ham skulde hun nu møde her som en Fremmed, sige »De« til og »Hr. Dihmer« . . .

Fra Etageren tog hun Moderens Album og ledte hans Billede frem. Med anspændt Opmærksomhed betragtede hun det underligt udslukte Ansigt, idet hun uvilkaarligt fæstede sig ved de Træk deri, som hun aldrig havde været indtaget i: de smaa Øjne, der sad saa utilladeligt nær ved hinanden, den altfor brede Næse og — aa! — disse milelange Kinder! Hvordan var det dog gaaet til, at hun havde kunnet forelske sig i denne groteske